

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 16/2016
09.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Драган Скоко, у предмету предлагача С.М. из К., Д.Б. ..., одлучујући о жалби на решење Управног суда Р4 у 44/2016 од 30.03.2016. године у ставу I изреке, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 09.06.2016. године без испитног поступка

Р Е Ш Е Њ Е

УВАЖАВА СЕ жалба предлагача, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** решење Управног суда Р4 у 44/2016 од 30.03.2016. године у ставу I изреке, тако што се **УСВАЈА** приговор С.М. из К. ради убрзања поступка у предмету Управног суда I-12 У 14919/14.

УТВРЂУЈЕ СЕ да је предлагачу С.М. из К. повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Управним судом у предмету Управног суда I-12 У 14919/14.

НАЛАЖЕ СЕ Управном суду да одлучи у наведеном управном спору у року од 60 дана од дана достављања овог решења.

О б р а з л о ж е њ е

Предлагач С.М. из К. је поднео преко Управног суда жалбу на решење поступајућег судије Управног суда Р4 у 44/2016 од 30.03.2016. године у ставу I изреке, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда I-12 У 14919/14.

Према наводима жалбе, предлагач је лошег здравственог стања, због чега су му потребни помоћ и нега другог лица.

Поступајући по жалби предлагача у смислу одредбе члана 16. и члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" 40/15), Врховни касациони суд је у поступку одлучивања о жалби без испитног поступка, нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег

суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

Оцењујући чињенице и околности од значаја за доношење одлуке по жалби, Врховни касациони суд, у поступку спроведеном без испитног поступка у смислу одредбе члана 17. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, налази да није правилно поступио судија Управног суда када је одбио приговор ради убрзања поступка у предмету тога суда I-12 У 14919/14, имајући у виду да је управни поступак по захтеву предлагача покренут подношењем захтева за признавање права на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица 2012. године, који је одбијен решењем првостепеног органа од 04.07.2012. године, а решењем другостепеног органа од 29.11.2012. године је одбијена жалба подносиоца приговора, изјављена против првостепеног решења. Пресудом Управног суда У бр. 731/13 од 04.08.2014. године уважена је тужба подносиоца приговора, поништено је другостепено решење Дирекције фонда у Београду и предмет је враћен туженом на поновно одлучивање. У извршењу ове пресуде, решењем другостепеног органа од 29.09.2014. године одбијена је жалба подносиоца приговора на првостепено решење од 04.07.2012. године. Тужбу у управном спору против тог решења подносилац приговора је поднео дана 21.11.2014. године. Управни суд му је два пута налагао уређење тужбе, јер је била неуредна, а последњи пут дана 05.04.2016. године, после чега је предлагач дана 13.04.2016. године поступио по налогу Управног суда. До дана достављања списка предмета Врховном касационом суду, 19.04.2016. године, Управни суд није донео одлуку по тужби. Како је од подношења захтева за новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, 2012. године, до дана подношења приговора ради убрзања поступка Управном суду, 03.02.2016. године, прошло четири године, Врховни касациони суд налази да поступајући судија Управног суда није правилно оценио повреду права предлагача на суђење у разумном року у смислу одредбе члана 32. став 1. Устава Републике Србије и одредбе члана 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року је прописано, између осталог, да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, природа и врста предмета суђења, значај предмета суђења по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и израду одлука.

Како је од дана подношења захтева за остваривање права на накнаду за помоћ и негу другог лица до дана подношења приговора ради убрзања поступка Управном суду (03.02.2016. године) протекло четири године, Врховни касациони суд налази да је непоступањем управних органа и Управног суда повређено право подносиоца приговора на суђење у разумном року, па је, на основу одредбе члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у диспозитиву решења.

Врховни касациони суд сматра да је налагање Управном суду да одлучи у року од 60 дана адекватна мера и да ће се њоме постићи сврха заштите прописана Законом о заштити права на суђење у разумном року.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу одредбе члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 09.06.2016. године, Рж1 у 16/2016

Судија
Драган Скоко,с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења жалба није дозвољена